

Inserati se sprejemajo in veljajo  
tristopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,  
12 " " " " 2 "  
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se  
cena primerno zmanjša.

#### Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana  
pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvo  
(administracija) in ekspedicija na  
Starem trgu h. št. 16.

# SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.  
za pol leta . . . 5 " — "  
za četrt leta . . . 2 " — "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.  
za pol leta . . . 4 " 20 "  
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan  
velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je v Ljagovih uli-  
ciah št. 7.

Izhaja po trikrat na teden in  
sicer v torek, četrtek in soboto.

## K O N F I S C I R A N O.

### Špielfeldski grof pa Črni Jaka.

(Po narodni pripovedki zapisal J. Gombarov.)

(Dalje.)

Nekega dne ukaže grof Jakatu, naj urno  
jezdi v Štras po zdravnika, ker njega straho-  
vito zobje bolijo. Jaka obleče najlepšo suknjo  
in zasede konja ter jezdi v Štras. Oudi je  
živela vdovica školnikovica — gospa Josipina  
Virgulin, ki je imela kot poglavitno delo no-  
vice poizvedavati in razširjati. K njej, ne pa  
k zdravniku, ki je njej nasproti stanoval, pri-  
jezdi Jaka ter jo v imenu grofovem povabi v  
Špielfeld, kder bo grof o poldne obhajal za-  
roko s svojo nevesto. Zraven jej je naznanil  
grofovo željo, naj še drugih poštenih tržank  
seboj pripelje, kolikor jih do tega časa dobiti  
more. Med potom je še drugim starim babicam  
v okolici to naročil. Nobena povabljenih ni  
izostala, ampak vsaka je še celi šereg drugih  
babic pripeljala. Točno ob dvanajstih so se  
zbrale pred gradom ter pod vodstvom gospe  
Josipine Virgulinove po širokih stopnicah šu-  
mele v košatih janjkah iz batista, damasta in  
svile v veliko dvorano. Tu najdejo na dolgi  
mizi pripravljene pipe, tabak, žganje, redkev,  
sol, luk in poper. Babe so vihale nosove in

godrnjale, gospa Josipina pa jih tolaži, da  
menda niso v pravo dvorano prišle. Med tem  
naznani Jaka grofu, ki je še strašne bolečine  
trpel, da ga zdravnik že v dvorani čaka.

S kislim in nevoljnim obrazom pride grof  
v dvorano — kar ga na enkrat obsuje celi  
roj starih bab, ki vsaka z drugim glasom svojo  
čestitko deklamuje. Grof se tega prestraši, da  
bi skoro na znak pal. Dokler so vse govorile,  
ni nič razumel, torej tudi ni vedel, kaj to po-  
meni. Ali ko vse utihnejo, začne gospa Josi-  
pina s slovesnim glasom: „Prepričana naj bo  
grofovska milost, da noben izmed nas ne  
dvomi: milostljivi gospod grof ste si izvolili  
za družico devico, ktereje v celi deželi štajar-  
ski ni enake; vendar se drznemo prositi, da  
nam dovolite le en pogled na vilinsko bitje,  
s katerim se zdaj po naših srčnih voščilih že-  
lite zaročiti.“ Zdaj še le se grof zave, grozno  
usta odpre in zahrumi: „Da bi vas vse bes...“  
ter jezno zapusti dvorano, iz ktere so tudi  
babe z dolgimi nosovi odhajale. Zdaj se grof  
spomni, da mora to biti zduha Jakova in to  
se mu je tako dopadlo, da se je na glas smejal  
in na zobe čisto pozabil.

Nekega dne se grof sprehaja po bregu  
kraj Mure, kder so kmetje imeli veliko po-

sekanega lesa. Tu pride grofu na pamet kme-  
tom jako neljuba vragolija. Grof je namreč  
hodil navadno o slabem vremenu, ko ga ni nihče  
mogel opazovati, na breg in je za kratek čas  
posekana debela v Muro potakal. Ljudje so  
iskali in čakali hudodelnika, pa zastonj. En-  
krat pa se Jaka z grofom nekaj spre in zaradi  
maščevanja ovadi nekterim sosedom, kdo in  
kedaj njihova drevesa v Muro meče. Ko gre  
grof zopet na svoje delo, čaka ga že pet čvr-  
stih dobro našemljenih mož za grmovjem, in  
ko grof prvo deblo v Muro potoči, planejo od  
vseh strani nad-nj in ga primejo. Grof jih sicer  
neprestrašeno nagovori, in vpraša, kaj da ho-  
čejo in kaj o njem mislijo? Oni pa upijejo:  
„Ti si tedaj ta tat in hudobnež, ki nam je  
že toliko lesa po Muri splavil. Čaj malo, da  
boš znal, kako se les seka, podrl boš nam  
zdaj vpricho nas toliko dreves, kolikor si jih v  
Muro zmetal.“ Grof se je branil in branil, pa  
zastonj. Grozeče pestnice in palice so mu od  
vseh strani žugale, dokler ni sekire v roko  
vzel. Ali grofu se vendar preveč zdi drevesa  
podirati in drva sekati, zato še enkrat ostro  
in jezno reče: „Pustite me, drugače ne bo  
dobro; kajti jaz sem grof in grajščak Špiel-  
feldski!“ „Kaj?“ zahrumi eden; „tepec, misliš,

## Konfiscirano.

### Z bojišča.

O premirju med Rusi in Turki se zdaj za trdno poroča, da je bilo 31. t. m. v Odrinu podpisano, in da so Rusi zaradi tega toliko časa odlašali podpisati ga, ker so hoteli boje zvedeti, kaj da porekó vnanje vlade. Anglija in Avstrija ste res oporekale proti samovoljni sklenitvi miru med Rusijo in Turčijo, a Rusija jima je prav vljudno odgovorila, da noče samovoljno rešiti nobenega vprašanja, ki bi zadevalo koristi drugih držav, ampak da se bo to zgodilo po dogovoru z evropskimi vladami, ki bodo zlasti o Dardanelah in Bosporu imele odločilno besedo. Avstrija je vsled tega zopet pomirjena, Anglija pa menda ne še prav, ker je še te dni obložila neko ladijo s 2½ milj. puškinih patron, da jih odpelje na vzhod.

Odlasjanje premirja je sultanu delalo hude preglavine in 31. januarja je cara telegrafično prosil, da bi se reč pospešila. Ta dan so veliki knez Nikolaj in pooblaščenici sultanovi podpisali dotična pisma. Ob enem se je dalo povečje, da se ima vojevanje povsod vstaviti, tudi v Aziji. Iz trdnjav ob Donavi in iz Erzeruma se morajo Turki umakniti.

General Zimmermann je došel 27. januarja v Bazardžik, kjer je našel okoli 3000 bolgarskih in 150 turških družin; mesto ni bilo razdejano. Pri Luelle-Burgasu je general Strukov 25. jan. Turkom vzel okoli 10.000 do 15.000 voz in zajel 50.000 turških beguncev, ktere bodo odposlali v Azijo. 26. jan. je vzel Demotiko in Usunkepri, kjer so Turki Rusom prinesli kruha in soli v znamenje hvalečnosti, da so jih rešili pred bašibozuki in Čerkesi. Tudi poročniki vnanjih vlad so se pritožili čez te divje druhali in so zahtevali, da naj se odpravijo. Vlada je obljubila skrbeti za to. Iz

Azije je nekaj vojakov odšlo v Carigrad; Rusi so hoteli vsled tega vzeti Batum, pa so tam našli več Turkov kakor so mislili, in so se morali zopet umakniti nazaj.

Narodna skupščina na Kreti je odstavila turško vlado in proglasila zvezo z Grško. Ljudstvo je to novico sprejelo z velikim navdušenjem.

### Plovdiv.

Od Sofije do Odrina (Jedrene Drinopolja) je po prilici 45 zemljepisnih milj, a skoraj na polovici pota med obema tema mestoma stoji na cesti, ki drži iz Belgrada v Carigrad, starodavno mesto Plovdiv ali Plovdivo. Plovdiv se je v starem veku najprej zval Eumolpias, potem tudi Paneropolis, a ko ga je osvojil, znatno povečal in učvrstil oče Aleksandra Velikega Filip, dobil je ime Philippopolis ter je še do zdaj pod tem imenom znan pri Neslavenih. Bil je v starem času velik, kajti pripoveduje se, da so Goti tukaj poklali 25 l. po Kr. do 100.000 prebivalcev.

Od bolgarskih mest nekdanja bolgarska prestolnica Trnovo divno je in veličanstveno po svojem romantičnem položaju na obeh bregovih reke Jantre, a Sofijo — nedaleč od podnožja ponosnega Vitoša — prispodablja vrli poznavalec Bolgarske g. Kanitz po krasnem položaju z najlepšimi mesti bojne Italije; ali Plovdiv ležeč večidel na desni obali reke Marice, sozidan na treh prilično visokih brežuljih (gričih), radi česa so ga Rimljani zvali Trimontium, nadkričuje s svojo lepoto, ako ne popolnoma Trnovo, vendar pa v vsakem obziru Sofijo. Mnogo znamenitih popotnikov je prišlo skozi Plovdiv in vsi ga opisujejo kot mesto, kakoršnih je sploh malo, posebno pa na Turškem. Ko se gre v Plovdiv po cesti, ki vodi iz Tatar-Pazardžika po polju, plodnem na rajžu, vidi se mesto v najlepši slici. Po tej cesti se pride najpoprej v predmestje Karšijaka, kakor je Turki nazivljejo, a njega veže krasen in velik most čez Marico z glavno ulico turški „Bujuk-čarsi“ zvano. Tukaj se nahajajo največje štacune in gostilnice, tukaj je tudi vrlo velika zgrada sedaj „Kursumlu-han“ imenovana z več nego sto bogatih skladišč, kjer se samo na veliko (en gros) podaja. Ulica je dolga, ter se razširuje v več postranskih ulic, kjer so večidel samo turške hiše. V doljnem

mestu je najznamenitejši del tako zvani Maraš, kjer so razun turških tudi krščanske hiše. Zanimivo je, da se tukaj spomnimo tudi v doljnem mestu stoječe džamije (turška cerkev) Džumaja-džamiai. To je stara krščanska cerkev, spremenjena v džamijo, kar se še danes dobro vidi po dobro obdržanem oltarju in izvanjskem obliki zgrade. Kakor je znano, Turki ne jedó svinine, ter jo močno prezirajo; ali popotniku se je čuditi, ko vidi, kako pred vrati te džamije vedno visi že popolnoma trd kos svinine zraven tablice s turškim napisom. Nekolikokrat so Turki, kakor se pripoveduje, vrgli ta kos svinine v Marico, ali čez noč je prišel zopet na svoje staro mesto, in tako so to Turki pustili, čeravno jim služi na sramoto njihovega preroka. — — — Na desno glavno ulico vodi druga, manjša ulica na kolodvor železnice, ki bi imela dogotovljena biti proti Sofiji in Nišu, ali dozda sega komaj malo dalje od Tatar-Pazardžika do vasi Beljeve.

Ako ima dolnje mesto svojih znamenitosti, to je oni del mesta, ki je sozidan na treh brežuljih Džambaz-tepe, Nebet-tepe in Džilden-tepe, še mnogo dražestnejši. Hiše na brežuljih so izključivo krščanske; tukaj namreč stanujejo Bolgari, Armeni in Grci, pa so te hiše tudi bolj in lepše. Posebno je znamenit brežulček Džambaz-tepe, kjer stoji vrlo krasna bolgarska šola, hiša nadškofova, nekoliko cerkev itd. Nebet-tepe ima ruševin iz najstareje dobe — najbrž ostanci starodavne trdnjave. Nebet-tepe je najvišji brežulček izmed vseh treh. Ta brežulček pa Top-tepe, ki ni naseljen, daje Plovdivu veliko strateško važnost. Od vseh treh brežuljkov vidi se divna plovdivska okolica, vidi se na zapadu Rilo-planina, na jugozapadu Depotska gora, in na severju Stara-planina, a Marica, ki skoraj polovico Plovdiva opasuje, daje lepemu položaju še več krasoto.

Plovdiv ima po prilici 70.000 prebivalcev večidel Bolgarov, potem Turkov, Grkov, Armenov in drugih. Sedišče je paše, pravoslavnega nadškofa, in katoliškega škofa, (ker v okolici je mnogo Pavličanov-Bolgarov katolikov). Tukaj je 9 pravoslavnih in ena katoliška cerkev, a džamij je do dvajset. Ima tudi lepo število šol in to grške gimnazije, bolgarske realne gimnazije, eno srednje učilišče, v katerem se podučuje bolgarska katoliška mladež, kjer je nastavni jezik večidel francoski. Iz Plovdiva je izšlo vrlo mnoge učiteljev posebno za Macedonijo in Tracijo. Plovdiv more zavzeti odlično mesto v povesti preporoda Bolgarov. V borbi Bolgarov s Fanarioti se je pokazal Plovdiv vrlo delavnim. Kar se pa tiče prosvetne strani, se mora reči, da ima njegovo okrožje, kjer je mnogo znatnih vasi, kot Karlofer, Karlovo, Sopot itd. narveč onih, ki znajo čitati in pisati, in to je morda od vseh bolgarskih krajev najbolj povoljno razmerje, kajti 60% moških prebivalcev zna čitati in pisati.

Ker ima Plovdiv vrlo ugodno lego, se lahko razumi, da se bode že zdaj znatna trgovina še bujeje razvila, ko se zemlja oslobodi popolnoma turškega jarma; Plovdiv bode postal najznatnejše mesto bodoče slobodne Bolgarske. Spomniti imamo še, da se od zapada proti jugu od Plovdiva proteže Despotova Planina (Rhodope) amfiteatralno. V teh gorskih krajih stanuje do 50.000 Bolgarov turške vere (Pomaki), med kojimi je starinar Verković večino svojih narodnih pesem zbral in kjer je obilje bolgarskih starin občuvanih. Ni dvombe, da se bodo ti privrženci preroka (ima jih do 150.000 Pomakov) povrnil h krščanski veri svojih očetov, brž ko se vzdigne slobodna

da mi grofa ne poznamo? Naš grof so priden, pošten gospod, ki nikomur nič hudega ne storijo, in ti hostni tat bi se z njimi primerjal? Dečki, vzemite svoje palice, in če le še enkrat to laž ponovi, vdarite po njem, da bo delal, ne pa našega gospoda obrekoval.“ Zdaj grof vidi, da ni šale, torej začne sekati in zagati, da mu pot curkoma po licu teče in so mu roke otekle in se mu na prstih žulji naredili. Naposled mu zapovejo še nekoliko polen naklati, da jih gospodu županu prinesejo v priznanje za njegovo skrb, da so vendar enkrat gozdnega tatu zasačili. Ko tudi to opravi, spustili so ga z grohotom in smehom vsega zdelanega in trudnega.

Grof pa ni bil mož, ki bi tako sramoto brez povračila prenašal. „Zdaj gotovo mislijo, da jim denes ne morem nič več napraviti,“ mrmra domu gredé. Doma pa takoj napolni hrganjo smodnika, vzeme sveder in nož in dasiravno silno spehan, gre zopet v les po dežju in temi. Strašna nevihta je bila zunaj. Gredoč zasliši pod gradom z gošče pogovor. Iz pogovora jih spozna, da so bili tihotapci tabakarji, ki so tu prenočevaje se pogovarjali, kaj ko bi pogledali v gosposki hlev, ali nima grof kakega teleta za nje. „Kaj je njemu eno tele“, pravi

eden. „Zasačili pa nas tudi ne bodo, ker v tem vremenu, ko še pes spod strehe ne gre, gotovo ne bo nihče okoli hlevov lazil.“ „Pusti France te misli,“ odgovori drugi. „Denešnji den so moja babica umrli in ta dan me je vsake lumparije strah, ker so se mi že na ta dan celo prikazali.“ „Bedak!“ zakrohoče se France, „naj se pa še meni prikaže starka, če si upa. Hej! stara veša, pridi in prikaži se svojemu vnuku in njegovemu prijatelju, če si upaš. Dva korenjaka sva, ki se ne bojiva ne hudiča, ne beriča.“ V tem trenutku vrže grof izza grma zaporedoma trikrat v papirnem zavitku užgan smodnik, kar se je čudno zabliščalo, zakadilo in zašumelo, zraven pa grof s premenjenim glasom zahrešči: „Le čajta! že grem, da vaju seboj vzamem, malopridna lupeža!“ Ta dva junaka pa pustivša tobak in vse letita čez strm in grm in noheden ni več mislil na grofovo tele.

Prav zadovoljen s to dogodbo gre grajščak svojim potem dalje ter v lesu poprej naklana polena navrta, v luknje smodnika nasiplje ter jih spet dobro zabije. Vesel, da se mu je vse tako posrečilo, gre domu. (Dalje sledi.)

Bolgarska. Turci po mestih Pirotu, Sofiji, Plovdinu in Jedreni so pravi Osmanlije, ki so skoraj vsi pred pobedonosno rusko vojsko pobegnili proti Carigradu. J. St.

## Politični pregled.

V Ljubljani, 4. februarja.

### Avstrijske dežele.

**Ministerska kriza** še ni rešena. Pričakovalo se je, da jo bode ogerski minister Tisza pospešil, ki je te dni prišel na Dunaj in da bode že pretekla praznika imenovano novo ministerstvo, ali prav za prav dosedanje zopet oživiljeno; pa dozda se to še ni zgodilo in se morda tudi ne bo. Preden se bodo cesar v tem oziru odločili, hočejo vse okoliščine natančno poznati in baron Kellersperg sestavlja zanje spomenico o naših notranjih političnih razmerah. Pa tudi na Madjarskem se je pričela proti vladi Tiszovi in njenim predlogom huda agitacija in Lonyay je v državnem zboru nasvetoval, da naj se določne obravnave odlože, in dosedanja pogodba za toliko časa še podaljša, dokler posebna komisija colnih razmer natanko ne bode preučnila in s številkami dokazala, kako da se ima nova colnina vravnati. Lonyayev govor je bil z veliko pohvalo sprejet in velja sploh za program nove vlade, ki hoče na Madjarskem dosedanje spodrinuti in kateri bi bil Lonyay načelnik. Lonyay sicer še preslavlja dualizem in trdi, da se je Avstrija vsled njega vtrdila, toda skušnja nam kaže ravno nasprotno in Kellersperg je v tem oziru bolj pravo zadel, ker je dualizem zaznamoval kot vir vsega zla, ki že toliko časa Avstrijo tlači. Morda bodo na Madjarskem še skušali ohraniti dualizem, na Dunaji pa si bodo prizadevali se ga iznebiti in v tem oziru je verjetna novica, ki se nam 3. t. m. poroča z Dunaja, da utegne novi ministerski predsednik biti — Schmerling. Vedno neki tiči pri cesarji in nekega dne je bil celo trikrat pri njih. Schmerling je najhujši nasprotnik sedanjega dualizma in ga bo gotovo najhitreje pokopal. Na drugi strani je pa tako enostranski centralist, da se Avstriji primerna državna preustroja od njega ne sme pričakovati, in da bode moral za njim takoj priti drug mož, ki bode temu, težavnemu a nujno potrebnemu delu kos. Schmerlingovo ministerstvo bi tedaj bilo le začasno ali prestopno in bi pomenjalo konec dualizma in pričetek federalizma v Avstriji. „Graz. Tagespost“ meni, da iz notranjih homatij ni druge poti, kakor razpust obeh državnih zborov, imenovanje novih ministerstev v Cisli in Transli, pa posebna austro-ogerska colna skupščina, ki se bode dogovorila o colnih zadevah med obema deloma monarhije.

**Volitve** za deželne zbornice se utegnejo zopet nekoliko zavleči ker jih bode razpisalo še le novo ministerstvo.

**V Levovu** so obsodili nekaj mladih ljudi na več tednov zapora, ker so hoteli prostovoljce nabirati nasproti Rusiji.

### Vnanje države.

**Papež** so zopet ozdravili in se je celo govorilo, da se bodo na Svečnico vdeležili blagoslova sveč in potem k zbranim tudi govorili. — Jezuit Sechi, eden najslavnejših astronomov sedanjega veka, je v Rimu nevarno zbolel, vendar pa imajo še nekoliko upanja, da bode zopet ozdravil.

## Izvirni dopisi.

**Iz Loke**, 31. januarja (G. Remičev pogreb.) Danes smo izročili črnej zemlji moža, kateri je vse svoje življenje daroval za

svojega bližnjega, ki je znal le ljubiti brez razločka na visoki ali nizki stan. V njegovem srcu bilo je vtisnjeno: „Ljubiti se med seboj“, in kdor je le enkrat videl ranjega g. fajmoštra Remica, spoznal je precej, da on ne more nikoli in nobenemu kaj slabega storiti. Ljubil je svoje farane, za ktere je skrbel prav po očetovsko, in za ktere je žrtvoval vse svoje duševne in telesne moči; ljubil je tudi vsacega družega, kdor je pri njem iskal pomoči ali sveta, gotovo mu je tudi pomagal; ljubil je svoj narod, za kterga je storil dosti, ker je podpiral vsako narodno podvzetje. Zgubili smo tedaj v njem svojega očeta, dobrotnika, narboljšega prijatelja in zvestega sina naroda slovenskega. Kako je bil tudi on ljubljén povsodi, pokazalo se je danes dovolj. Da spremijo k pokoju preblazega ranjega, zbrala se je bila neizmerno velika množica iz vseh krajev. Č. gg. duhovni so prišli prav v obilnem številu, in prišel bi bil še marsikteri, če bi ne bil zadržan z opravili, ali da bi bil vedel za smrt g. župnika. Prijatelji iz vseh krajev zbrali so se s tugajočim srcem in njegovi farani pa prebivalci bližnjih hribov prišli so od malega do velicega. Še celo njegovi politični nasprotniki so se vdeležili pogreba in ga obžalujejo spoznavaje, kacega moža da so zgubili. Prodajalnice in hiše po mestu so bile zaprte, ker vse je vrelo za svojim preljubim pastirjem, kakor da bi ga ne hoteli pustiti iz svoje srede. Sprevod pričel se je ob devetih, potem so bili cerkveni obredi, pri kateri priliki je č. gosp. dekan Kožuh razložil pričujočim nekoliko črtic iz njegovega življenja in priporočal ga vsem v molitev. Skoraj ga ni bilo nobenega, da bi se mu ne bila utrenila solzica in velika množica je glasno plakala. Cerkev je bila natlačena in več ko polovica je morala še ostati zunaj. Po končanih molitvah smo spremili truplo predragega nepozabljivega do gomile v Staro loko, č. gg. duhovni zapeli so mu še zadnjo nagrobnico, med petjem pa čul se je jok in stok pričujočih. Tužnim srcem zapustili smo kraj, kjer počivajo njegovi zemeljski ostanki, ker na tem svetu ga ne bomo več videli. Umrli je — ali duh njegov živi in ostal je vsakemu v dobrem spominu, ktere ga čas ne bo izbrisal iz naših src, ki bodo zanj nehala biti, ko bodo nehala biti na nas. Pogreba tako velikanskega Loka še ni skoraj videla, in marsikterega sem slišal reči: tacega gospoda ne bo več. Naj v miru počiva in bodi mu zemlja lahka.

## Konfiscirano.

**Iz okraja Kamniškega.** (Dva križa.) Mi kmetje radi slišimo, kako se po mili slovenski deželi godi, žalibog, da naj večkrat kaj žalostnega zvemo! Zatorej naj tudi mi svojim dragim slovenskim rojakom potožimo svoje težave. Človek ložje trpi, če zamore svojemu prijatelju svoje trpljenje razodeti; in taki

Konfiscirano.

prijatelji smo vsi Slovenci med seboj. Dva križa, ki nas tareta, želimo vam, dragi rojaki! nekoliko popisati.

Prvi je, da smo imeli lansko leto slabo letino tako, da bomo mogli skorej vsi kmetje žito kupovati, kateri ga pa ne bo mogel za kak prihranjen denar kupiti, bo moral stradati. Zraven lastne družine moramo pa še mnogo revežev preživeti, kateri skorej neprenhoma k nam dohajajo. Naj hujši nadloga za nas so cigani, kateri ne dohajajo posamezni, ampak privleče se jih cela tropa do deset, celo do dvajset mladih, zdravih in krepkih ljudi, in vsi hočejo vsak svoj dar imeti. Ti ne spolaujejo, zapovedi sv. Pavla, kateri pravi: „Kdor ne dela, naj tudi ne je;“ oni celo leto ne delajo, vendar vsak dan jedó. Ali bo vedno ta mora ubogo ljudstvo tlačila? Ali tudi vladi ni mogoče tem postopanjem v okom priti, in k delu jih prisiliti? Reklo se je nam že: Vi se lahko teh lenuhov rešite, le naznanite jih gosposki. Lepe besede, pa nam nič ne pomagajo. Zakaj prvič ti prekanjeni ljudje imajo svoje domovnice, v katerih je zapisano, da cunje pobirajo. In če župan naznani, da beračijo, preden jih pridejo loviti, so že zdavnej pete odnesli, in kje jih bodo potem iskali, ker je cigan ciganu, kakor sold soldu podoben. In če se tudi posreči, da jih primejo in v njihovo domovino odtirajo, so včasih popred nazaj k nam prišli, kakor tisti, kateri so jih odpeljali; in gorje potem županu, kateri jih je naznanil! Ali ni vedno v nevarnosti, da se nad njim ne mašujejo in mu vse pohištvo zapalijo? Naj tedaj nobeden ne trdi, da si zamoremo kmetovalci sami pomagati. Kdo se pa zmeni za ubogega kmeta, da bi mu njegove težave kaj polajšal? Zato nimamo upanja te nadloge kdaj rešeni biti.

Drugi križ, ki nas tare, so pa silno prekanjeni in predrzni svinjski in drugi tatovi. Naše pridne gospodinje celo leto šetinaste živali v svinjaki pitajo, ker upajo, da bodo potem zabelje za celo prihodnje leto imele. Nektera ima eno samo tako živalico; že je precej tolsta, in ker ji tudi živeža za njo primanjkuje, jo misli zaklati; ali glej! kakor da bi tat njene misli vedel, pride po noči, živalico prav lepo in tako nježno iz svinjaka potegne, da se kar ne oglasi, jo prav blizu svinjaka zakolje, in potem pride voz naročeni, da jo odpelje. Tako so slišali ob enajsti uri po noči voz v vas dohajati, in čez eno uro potem iz vasi odhajati. Čudimo se tukaj, da se uboga živalica nič ne oglasi, ko jo tat iz svinjaka vleče, ko se vendar močno glasi, kedar jo mi vlečemo, da bi jo zaklati. Nekteri pravijo, da jo z žveplom omamijo. Mnogo takih šetinastih živalic so preteklo jesen pokradli, mnogokrat so bili pa odgnani, ali niso se dali ostrašiti, eno noč so jih v treh krajih odpodili in v četrtem so vendar žival ukradli, če je bila žival dorejena ali ne. Pravijo, da v neki sosednji fari so taki mesarji, ki nekaj prešičev nakupijo nekaj pa nakradejo, potem vse skupaj prodajo; zasačil jih ni nihče, tudi nobeden ni ukradenega več videl. Pa čemu bi se tat tudi ječe bal, saj mu je desetkrat boljše, kakor revnemu kmetu. Nek doslužen vojak je pravil, da je njema, ko je na Ljubljanskem gradu zraven jetnišnice na straži stal, rasposajen jetnik skozi omrežje jed metal, rekoč: Vojak jej, ker si lačen, jez sem pa nasiten. Kdaj bodo že naši poslanci bolj za poštene podložne skrbeli, kakor za —? O da bi volilci, zlasti po mestih, dobre može volili, katerim je za blagor volilcev, ne pa le za svoj lastni blagor mar, kmalo bi bilo mnogo boljše za uboge prebivalce cele države. Zlasti, vi naši dragi rojaki! volite po svoji ve-

sti tiste može sedaj in vselej, katere vam vaši pravi prijatelji ne pa vaši sovražniki priporočajo.

## Domáče novice.

V Ljubljani 5. februarja.

(Konfiskacija) je zadela zadnjo številko „Slovenca“ zaradi dopisov o volitvah za kupčijsko zbornico. Ker so „Novice“, „Sl. Narod“ in „Slovenec“ sam v predzadnji številki imeli enake, če ne še ostreje sestavke, ne da bi jih bila stavna policija zaradi tega zapečatila, sordimo, da v četrtek g. državnega pravdnika najbrže ni bilo doma, ker bi nas sicer gotovo ne bila zadela omenjena osoda.

(Podružnica narodne banke) izplačuje od sobote naprej delničarjem dividendo preteklega polleta, ki znaša po 26 gld. od delnice.

(Dopolnilne volitve za mestni odbor) se bodo čez nekaj tednov vršile. Zapisnik volilcev je že sestavljen in na ogled izpostavljen na rotovžu do 28. t. m., da se vsakdo lahko prepriča, je li med volilci vpisan ali ne. Narodnjaki, ogledjte si o pravem času ta imenik in nemudoma zahtevajte volilno pravico, če bi se bila komu prikratila.

(Dr. Jožef Stroj-eva dijaška vstanova) s 120 gld. 24 kr. na leto je razpisana. Prošnje naj se do konca tega meseca izročé deželni vladi Kranjski.

(Cena mesa) je v tem mesecu ta-le: Najboljšega pitanih volov kilo po 52 kr., srednje po 44 kr., slabije po 33 kr.; kravje in nepitanih valov je po 46, 38 in 30 kr. kilo.

(Pri volitvah za kupčijsko in obrtnijsko zbornico) zmagali so v obrtnijskem oddelku narodni kandidati z ogromno večino. Dobili so namreč: Pakič 1742, Perme 1739 in Horak 1738 glasov, nasprotni kandidati so imeli: Toman 970, Doberlet 965 in Rudholzer 964 glasov. V kupčijskem oddelku so pa zmagali nemškutarski kandidati Kordin s 155, Schreyer 156, Lasnik 155, Zenari 153, Dolenc 153 glasovi. Od naših kandidatov imel je g. Fabian 120, Petričič 118, Souvan 117, Hren 116, Sajo vic 116 glasov. Če se pomisli, da se okoli 100 volilnih glasovnic ni oddalo, in da imajo le narodni volilci vsakotere ozire, med tem ko nasprotniki vsi do zadnjega store, kar njihova stranka od njih zahteva, je očitno, da bi bili tudi v kupčijskem oddelku lahko zmagali, če bi se bili vsi volitve vdeležili, in zavedali se svoje dolžnosti. Oddelek velikih obrtnikov dal je g. Bambergu 12, Lukmanu 11, Krennerju 9 glasov, rudarji pa so s 5 glasovi izvolili g. Leopolda Globočnika, ker so še le v zadnjem trenutku sprevideli, da s Vesteneckom nič ni.

(Pravda o slovenskem šestomeru.) Odgovor mariborskemu šestomerniku Janku Pakju. Spisal Fr. Levce. V Ljubljani 1878. 8 str. 46. Kako je pisana ta knjižica, ki se prodaja s poštnino vred po 35 kr., brez poštnine po 30 kr., kaže geslo (motto) na čelu: „Abschreckend und positiv gegen den Stümper, höhnisch gegen den Prahler, und so bitter als möglich gegen den Cabalenmacher.“ Kakor pa Lessingove marsiktere besede niso prave in torej ne posnemati; tako se tudi ta pravda med Levcem in Pakjom vrši žaljivo na več strani. Hvaležni bodo Slovenci g. Levcu za jasni poduk o starem in novem šestomeru, za nekatere dobre opombe o krasoslovju, o Zori sami itd.; nikakor pa ne svetujemo, naj slovenski učenci posnemajo učitelja v načinu t. j. osebnem strastnem vojskovanju. Naj se graja napaka, naj se pokaže pravo, toda nikar naj se ne žali oseba. Psovke, kakor jih daje na pr. tndi kritik omenjene pravde v „Slov. Narodu.“ 80 letnemu

J. Koseskemu, niso kritika in pisalcu nikakor na slavo! O takih pravdah z rokami ploskajo nasprotniki, češ, le dajte se sami med seboj, potem vas obdržimo tim lože mi v svojih pesteh. Pravo ima v tem oziru „Zven“, kateri se v literarnih prepirih ne zлага z Lessingovimi nauki, in kateri vsaj novejši čas v lepoznanstvu na boljši pot obrača mladino slovensko.

((Vodnikova beseda) v čitalnici 2. t. m. bila je jako sijajna, kakor vsako leto.

(Sokolov večer) bo v sredo 6. februarja t. l. v prostorih čitalnične restavracije. Program bo izvrševal domači orkester in gg. čitalniški pevci z domačimi pesmami. Začetek ob 8. uri zvečer.

## Razne reči.

— Prijatelj otrok. Gospodinja vprašala je v družbi Angleža, da li ljubi otroke. „Da gospa“ odgovoril je, „posebno, kadar kriče.“ „Kako to?“ začudi se ona. „Zato, ker jih potem iz sobe nesol!“

— Zadovoljen. Oger obiskal je svojega prijatla zdravnika in v gledal na mizi dve mrtvaški glavi. „Čegava je ta?“ vprašal je kazaje na večjo. „Rakoczi-jeva!“ „In čegava je manjša?“ „Tudi Rakoczi-jeva, ko je bil še manjši,“ glasi se odgovor.

## Eksekutivne dražbe.

6. februarja: 3. Železnik iz Gorenje Laknice v Mokronogu. 1. Osolnik iz Židanje vasi v Novem mestu. 1. Krašna in Kodelja iz Budanj, oba v Vipavi. 1. Simončič iz Korita, 1. Kamenšek s Črnega vrha, 1. Žakelj iz Godoviča, vsi v Idriji. 1. Ropret iz Velesovega v Kranji. 1. Mihelič iz Prezrenja v Radolici. 1. Malavrh iz Vrazdenca, 1. Pristavec in Kobi iz Kamnika, 1. Furlan iz Vrda, vsi na Vihniku. 1. Šibenik v Postojni.

7. febr.: 3. Sterbenc s Toplega vrha, 3. Luser iz Novega mesta, 3. Globevnik, 3. Cimermančič iz Dobrave, 3. Fabjančič od Bele cerkve, 3. Bučar iz Čermošnice, vse v Novem mestu. 3. Bramor iz Malih poljan v Mokronogu.

## Umrlí so:

Od 29. jan. do 1. febr.: Marija Oblak, gost. o. 10 l., za mrljico. Katra Pokorn, miz. v. 66 l., za trebušno napako. Rudolf Balzar, stot. o. 2 d., valed slabosti.

## Loterijske številke 1. februarja.

Na Dunaju: 40, 16, 81, 11, 30.  
V Gradcu: 39, 18, 78, 89, 47.

## Telegrafične denarne cene 4. februarja.

Papirna renta 64.60 — Srebrna renta 67.30 — Zlatarenta 75.60. — 1860letno državno posojilo 113.75 Bankine akcije 812 — Kreditne akcije 221.75 — London 118.55 — Srebro 103.35. — Cos. kr. eskini 5.59. — 20 frankov 9.42.

\*\*\*\*\*  
**Peštansko zavarovalno društvo.**  
\*\*\*\*\*  
Premoženje znaša 31. decem. 1867 gl. 5,451.807.83  
Škode je plačalo društvo od l. 1864  
do 1876 . . . . . 16,013.244.—  
Glavno opravništvo na Kranjsko in spodnjo  
Štajersko se uljudno priporoča za naročila in zavarovanje proti škodi po ognju, na življenje, in zrcala proti vltom.  
Posebno pak vabi k zavarovanju na  
**življenje.**  
Peštansko zavarovalno društvo zavaruje na življenje po raznih načinih: da izplača zavarovalni znesek po smrti zavarovanca, ali kadar doseže določeno starost (otrokom doto) in tudi za pokojščino. Glavno opravništvo v Ljubljani je zmirom pripravljeno vprašanje odgovarjati, pogoje razjasniti jasiti in podati tarife.  
Franc Drenik, (2)  
pisarna glavnega opravništva v Ljubljani, kongresni trg. št. 14 v II. nadstropji.  
\*\*\*\*\*